

J. Havne

No. 5. }

Mai 1886.

{ 12te Aargang.

Herrens Velsignelse.

(4 Mos. 6, 24—26).

Vor Herre Gud og Skabermand
 Velsigne os i alle Land!
 Han vende selv sig naadig hid,
 Bevare os til evig Tid!

Vor Herre Gud og Frelser kjær
 Lad lyse over hver især
 Sit Ansigts klare Lys og Sin
 Dg give os al Raaden sin!

Vor Herre Gud og Trøster sød
 Sit Ansyn løfte paa vor Nød!
 Han skue kjærlig til os ned
 Dg give os en evig Fred!

Velsign os Gud, vor Fader god!
 Velsign os Jesu. for dit Blod!
 Gud Helligaand al Verden om
 Velsign den hele Kristendom!

Gaf hen, velsignet af din Gud,
 Udvalgte Jesu Kristi Brud!
 Gaf hen med Fred og Glædeang,
 Gud er med dig paa al din Gang!

Velsignet Eders Udgang vær,
 Velsignet Eders Indgang her!
 Velsignet ubi Lys og Løn
 Ved Jesum Krist, Guds kjære Søn!

Max og Robert,
eller
Uretfærdigt Gods har ingen Betsignelse.

(Fortættelse.)

"Hør Max," sagde Kristian endelig til sin Bisergut, "denne Herre har netop bragt mig Ordre til at sende dig idag Kl. 11 til det vakre Hus i Amaliegaden, — du ved det, som nylig er opført . . ."

"Mener I det med Haven foran, hvor de prægtige Lindetræer staa?"

Kristian nikkede heftig med Hovedet, at Robert tænkte, det maatte falde af, og Navnen havde megen Røje med at holde Egevaegten. "Gaa nu hurtigt, Negt, hvorfor spilder du den kostbare Tid, pak dig!" og han greb en Stof og spang den i Lufsten.

Robert sprang forstrækket tilbage, og havde nær snublet over de Olie-malerier, som vare opstillede i Nærheden af Døren.

Max, der var mere vant til sin Herres Adfærd, blev staaende i en sikker Afstand: "Har I intet Mere at sige mig?" spurgte han; "jeg skulde jo vente derpaa".

"Nei, det er ikke nødvendigt. Se til, at du kommer hurtigt afsted!" og idet han hævdede sig en Smule i Beiret, spang han Stokken truende som forhen. Navnen og Papegoierne fløi op, slog med Vingerne og streg høit, medens de øvrige Fugle stemte med i Karmen. Robert næsten stupte paa Hovedet ud af Døren, saa stor Hast havde han med at komme undaf, og han standsede først, da han befandt sig ved Siden af Sultan.

"Nu, det var ikke liden Skræk for dig," raabte Max leende, da han naaede Bennen igjen, "jeg sagde dig jo, at han ikke mente det saa slemt; i Begyndelsen var jeg ogsaa bange, men jeg lærte ham snart bedre at kende; han truer altid, men jeg har endnu ikke faaet et eneste Slag af ham, — og han kan mangen Gang være ganske venlig dog — jeg maa nu afsted"

"Gaar du langt?" spurgte Robert for-sagt; det blev svært for ham at lade den nye Ven drage afsted alene.

Max standsede Sultan. "Har du lyst til at gaa med?"

Robert nikkede ivrig med sit lille Hoved, medens hans Ansigt straaede af Glæde; derpaa standsede han: "Men jeg vil først spørge Moder om Tilladelse."

"Gaa gaa hurtigt, thi jeg maa snart afsted!"

Robert sprang bort, men vendte strax tilbage igjen: "Men venter du ogsaa ganske sikkert paa mig?" sagde han bønfuldende. "Vi bo helt øverst oppe, derfor kan jeg ikke være her igjen strax."

"Ja, jeg ved det; mit Bærelse ser ved Siden af Ederes! Skynd dig tun, jeg venter paa dig!"

Som en Pil fløi den lille Fyr op ad den smale Trappe. Max holdt sit Løfte, naaget Robert blev længere borte, end han havde troet; men endelig hørte den lille Bisergut lydelig Støi, hans Ben rullede i sin Tver nedover Trappen.

"Alt, der er du jo endnu," raabte denne ud fra Døren, efter at han havde reist sig op; "jeg var saa bange for, at det skulde blive for længe for dig. Moder vilde først vide Noget om dig, og jeg maatte saa hurtigt som mulig fortælle hende, hvor snil du er, og hvor strosfast du pleiede Sultan; saa tillod hun mig det gjerne."

Afsted gik de paa den skønne Foraarsdag; deres Vej førte dem langs en Række prægtige haver, hvor Træerne stod i ny ud-sprungne Bladpragt, hvor de herligste Blomster duftede, og Fuglene sang fine skønne Sange. Robert, der aldrig var kommen saa langt bort fra Huset, var ganske ude af sig af Glæde, og han havde fuldkommen Tid til at beundre Alt; thi Max maatte kjøre langsomt, for at Burene ikke skulde blive for meget rystede.

Henimod Kl. 11 nærmede de sig det statelige Hus, hvorhen man havde beordret Max at komme. Havegrunden stod aaben; den ældste Gut greb Sultan ved Halsbaandet og førte den, forstigt op ad den lille Bakke frem foran Husdøren. Denne gik strax op; man havde aabenbart ventet paa Max; thi en omtrent tiaarig Gut, led-

saget af en Herre, traadte ud, og denne sagde: "Det er ret, du er saa punktlig; vis os Dompapen! en Skolekammerat, som havde hørt den sloite, fortalte min Søn om den, og nu lader han mig ikke have nogen No, han vil saa gjerne eie den."

Forstræffet betragtede Robert sin Ven. Denne var bleven bleg og lagde sine Hænder fast omkring sin Yndlings Bur, som om han saaledes kunde forhindre at man tog den bort.

"Ja, ikke sandt, Papa? Hvor dens sorte Hoved glindser, og hvor smukt det røde Bryst er, naar den nu bare vilde flite."

Hansemand, der ellers altid lod sig bede saa vakkert, før den gav noget tilbedste, begyndte strax paa sin Bisestump, idet den dreiede sit hvidige lille Hoved frem og tilbage. "Fryd dig ved Livet," sloitede den lystig; men Max frydede sig ikke; en indre Stemme sagde ham, at nu var Tiden til at skilles fra hans Yndling kommen, og Alt inden i ham satte sig derimod.

"D, er det ikke aldeles nydeligt?" raabte den rige Gut, idet han klappede høit i Hænderne, da det lille Væsen havde endt sin Sang; "og tænk, Papa, Dskar sagde, at den kunde kvuide to Melodier; naar den nu ogsaa vilde lade os høre den anden". Og idet han talte, boiede han sig ned mod Buret og tiltalte Fuglen med de venligste Kjælenavne.

Hvad var der faren i Hansemand! Max troede ikke sine egne Dren, da strax: "Snart er jeg 30 Aar gammel" klang klart og tydeligt.

"D, Papa, jeg vilde saa gjerne have den; jeg beder dig, kjære, kjære Papa, køb den til mig! Tænk engang, hvor deilig det vil blive, at lade den hver Dag sloite de to Sange for os."

Herren smilte: "Hvormeget koster Dompapen?" spurgte han derpaa.

Her var endnu et Haab, Prisen kunde være for hoi! Men Max tænkte ved sig selv, at de Folk, som boede her, maatte være meget rige. En Fristelse kom over ham. "Nu, hvor meget koster den?" gjentog Sonnen sin Faders Spørgsmaal.

"18 Kroner."

Robert stirrede paa sin Ven, denne maatte have taget Feil! Han var imidlertid altfor forbauset til at kunne sige Noget.

"Det er mange Penge for en saadan Fugl!" sagde Herren, idet han betænksomt rystede paa Hovedet.

Max aandede lettere.

"Men Papa, tænk bare, den sloiter to Sange! Kjære, kjære Papa, du vil jo saa gjerne gjøre mig fornøiet."

"Nu godt, du skal have den!" Faderen tog sin Pengepung op af Lommen og lagde 18 Kroner i Max's Haand.

Lærerne kom denne i Dinene, saa at de stinnende Sølvstykker fordunkledes for hans Blik.

Den rige Gut havde løftet Buret op og trykkede det til sit Bryst. "Sag maa vise Mama den!" raabte han triumferende. "D, tak snille Papa, du har gjort mig saa lykkelig!" og hurtig stormede han ind i Huset.

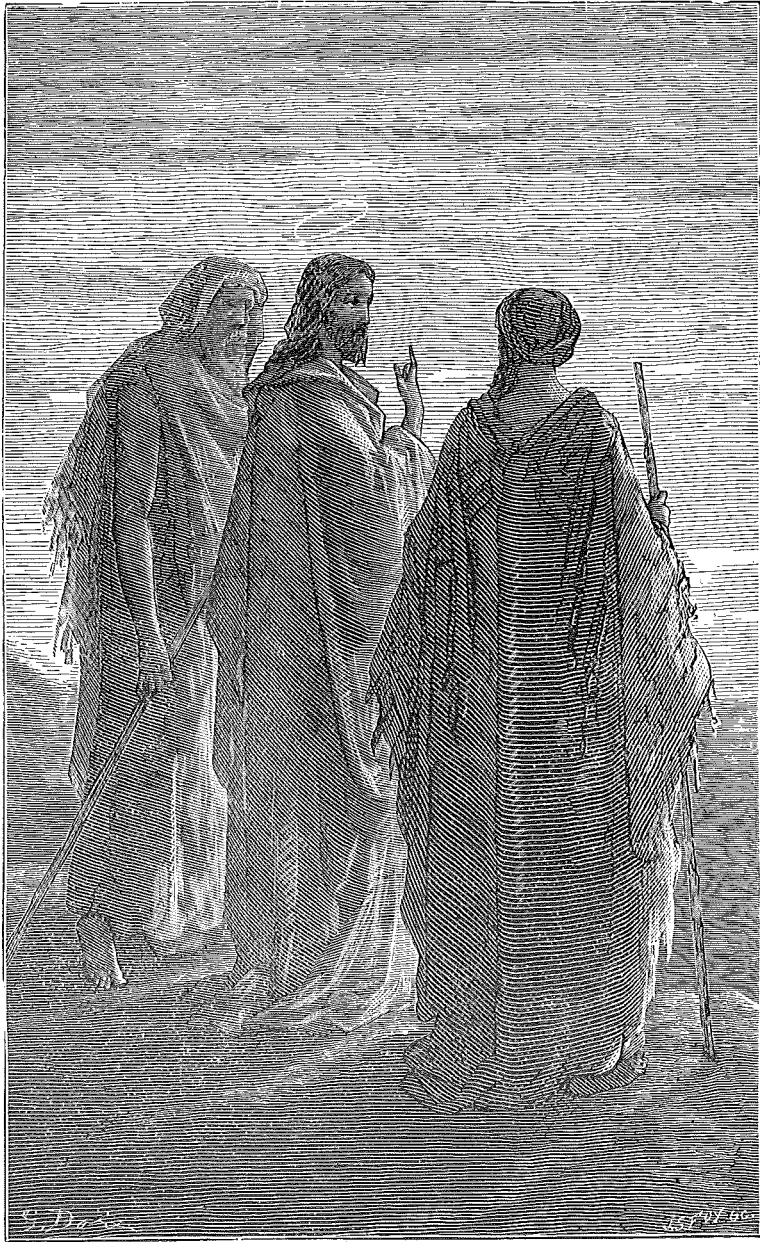
Herren gav Gutterne et Afkedsnit og fulgte Sonnen.

Nedad Max's Kinder trillede nu Lærerne; det forekom ham, som om et Stykke af hans Hjerte var revet bort med Fuglen. Han greb igjen Sultans Halsbaand, og de gik langsomt nedad Vakten. Hunden dreiede af og til Hovedet om mod sin Ven; den vidste ret godt, at der seilede ham Noget, og de store trofaste Dine udtrykte det tydelig nok.

Endelig havde Robert faaet sit Mæle igjen. "Det gjør mig meget ondt for din Styld," sagde han deltagende, "det maa gjøre dig ret ondt at skilles fra din Hansemand, — selv for mig var det allerede tungt! Men Max," spurgte han derpaa raast, "du sagde, din Herre forlangte kun 15 Kroner for den, — du tog 18 af Folkene".

Max taug en Stund, hans Kinder vare blevene meget røde. "Sag forlangte mere, fordi jeg troede, det vilde afholde dem fra at kjøbe Hansemand." (Fortf.)

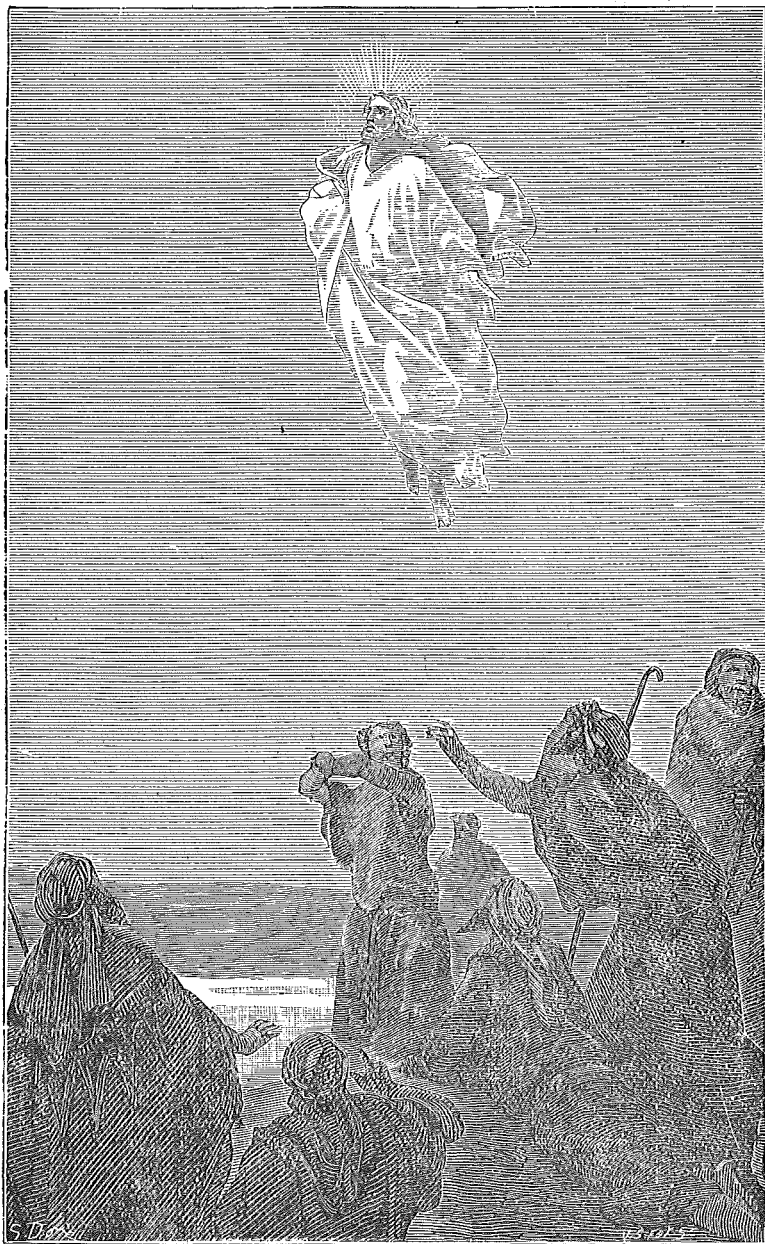
Jesús og de to Disciple paa Veien til Emmaus.

Dig vandrer jeg saa gjerne med
 Opstandne Jesu mitbe!
 Til Himlen jeg i dine Fjeb
 Saa gjerne følges vilbe.
 O følg dog med! Jeg slipper ei;
 O drag mig, naar jeg iffe

Saa fyrig er paa Himlens Ve,
 Hvor Torne Joden stiffe!
 Maaske min Aftenstund er nær,
 I Ungdom eller Alder,
 O bliv dog hos mig, favn mig her,
 Naar jeg ved Døden falder!

Krisi Himmelfart.

Drag, Jesu, mig op efter dig,
 Saa følger jeg med Længsel,
 Siden du, o Jesu, gif
 Ud af Verdens Trængsel!

Drag, Jesu, mig op efter dig
 Med Zions Brudstare!

Thi jeg kunde ellers let
 Vilb i Verden fare.

Drag, Jesu, mig op efter dig
 Til Himlens Frydebolig!
 Verden er for dine Børn
 Vilbsom og urolig.

Gjeld.

(Efter Spurgeon.)

Da jeg var en meget liden Dreng, der gik med Forklæde paa og besøgte en Skole, som bestyrede af et Fruentimmer, hændtes det, at jeg trængte til et Stykke Griffel og havde ingen Penge til at købe det for. Jeg var bange for, at man skulde skændte paa mig, fordi jeg saa ofte tabte mine Griffler; thi jeg var en rigtig skjodesløs liden Knegt og vidste derfor ikke at bede derom hjemme; hvad skulde jeg da gjøre? Der var en liden Butik paa Stedet, hvor en gammel Madam solgte Nødder, Toppe, Rager og Boldie, og undertiden havde jeg seet, at Smaadrenge og Smaapiger fik Kredit hos den gamle Kone. Jeg overveiede hos mig selv, at Julefesten var nær, og at En eller Anden vilde sikkerlig da give mig en Firkilling, ja maasse en hel Mark. Jeg vilde derfor paadrage mig Gjeld for et Stykke Griffel, med den sikre Udset at kunne betale til Jul. Jeg var ikke let om Hjertet i den Anledning; men jeg tog Mod til mig og gik ind i Butiken. Hele Summen beløb sig til en Stilling, og, da jeg aldrig havde stybt Noget før, og min Kredit var god, blev Griffelen leveret mig af den venlige Kone, og jeg var i Gjeld. Jeg var ikke synderlig vel tilmode, og jeg havde en Følelse, som om jeg havde gjort noget Galt; men jeg anede kun lidet, hvor snart jeg skulde undgjelde derfor. Hvoledes min Fader erfarede dette lille Forretningsanliggende, har jeg aldrig faaet at vide; men en eller anden liden Fugl hvistede til ham derom, og han tog sig snart meget alvorligt af den Sag. Gud velsigne ham for det! han var en forstandig Mand og ikke af den Slags Folk, der fordærve Børn ved at forskæle dem; han ønskede ikke at opdrage sine Børn til at spekulere i Pengesager, og derfor oprykkede han strax med Rode ethvert Anlæg hos mig til at udsætte mig for Gjeld. Han forestillede mig meget indtrængende, hvor farligt det var, hvormeget det lignede at stjæle, og at det var paa den Vej, mange Folk blive ødelagte; en Dreng, der ikke brød sig om at skyldte en Stilling,

sagde han, kunde en Dag komme til at skyldte tusind Daler, kunde komme i Fængsel og bringe Vanære over sin Familie. Det var en ordentlig Førelæsning, han holdt for mig; jeg tror, jeg kan høre den endnu; den ringer endnu i mine Øren ved den blotte Erindring om den. Derpaa blev jeg ført bort til Butiken, ligesom en Desertør bliver ført til Kasernen; jeg græd bitterlig hele Veien ned ad Gaden og sølte mig forstrækkelig stansfuld, fordi jeg troede, at Enhver vidste, jeg var i Gjeld. Stillingen blev betalt under mange høitidelige Advarsler, og den stakkels Skyldner blev sat i Frihed, ligesom en Fugl slippes ud af et Bur. Hvor det dog var en deilig Følelse, da jeg nu var befriet for Gjelden! I mit Hjerte lovede og forstikrede jeg, at herefter skulde Intet nogenstinde friste mig til igjen at sætte mig i Gjeld. Det var en god Belæring, jeg fik, og jeg har aldrig glemt den. Dersom en lignende indpøbedes i alle Drenge, medens de ere unge, vilde det være ligesaa godt for dem, som om de havde en hel Formue, og det vilde frelse dem for hele Bognæs af Besværligheder i det senere Liv. Gud velsigne min Fader, siger jeg, og sende vort Fædreland en Stare saadanne Fædre, der kunne frelse det for at blive ødt op af Besdrageri og Underfundighed!

Ligesiden hint tidlige Sygdomsanskald har jeg hadet Gjeld, som Luther hadede Paven, og, dersom jeg udtrykker mig noget haardt derom, maa I ikke forundre Eder derover. Siden jeg satte Foden under eget Bord, har det været mit høieste Ønske at holde Gjeld og Snaus og Djævelen borte fra min Hytte, og, omendstjont den sidste af de Tre undertiden er kommen ind ad Døren eller Vinduet — thi den gamle Slange vil gjerne bugte sig ind igennem det mindste Hul — saa ere dog, takkede være en god Hustru, strengt Arbejde, Rettskaffenhed og Gulvstrupper, de to Andre ikke komne over min Dørtærstel.

Mange af mine Naboer ødelægge sig, fordi de bruge Mere, end de tage ind; de have neppe Raad til at holde en Hund, og saa maa de nødvendigvis holde Heste og

Vogn. Jeg er bange for, at Udsæthed er Tidens almindelige Sygdom, og Mænge, der erklære sig for at være Kristne, ere til deres Stam og Sorg blevne smittede af den. Gode Bomuldskjoler ere ikke gode nok nuomstunder; Husets Døtre maa gaa i Silke og Atlas, og saa kommer der en Regning fra Syersken saa lang som et ondt Aar og ligesaa sørgelig. Stads og Fias løbe bort med en Mand's Midler og holde Familien fattig. Froer gjøre sig Umage for at se ligesaa tykke ud som Tyre, og derfor briste de ogsaa.

Skyldnere kunne neppe undgaa at blive Rognere; thi de love at betale, naar de vide, at de ikke kunne det, og naar de have opfundet en hel Mængde falske Undskyldninger, love de igjen, og lyve da saa stærkt, som en Hest kan rende.

Den Gjeld, du har, du snart vil faa forghjæet, Saa lyver du, har du end før ei løst.

Derfor nu Gjeld fører til Vogn, hvor da sig, at Gjeld ikke er et meget stort Onde? Naturligvis er der Undtagelser, og jeg ønsker ikke at optræde med Haardhed imod en rettskaffen Mand, der er kommen tilbage ved Sygdom eller tunge Tab; men, holde vi os kun til Regelen, vil man finde, at Gjeld er en stor, sørgelig Sump, en uhyre Mudderpøl, en snauget Groft; lykkelig er den Mand, som kommer ud deraf efter engang at være falden deri; men lykkeligst af Alle er han, der ved Guds Godhed er bleven aldeles holdt borte fra Dyndet.

Det er de smaa Udgifter, der tomme Pungen. Penge ere runde og rulle let bort. Thomas Odeland kjøber, hvad han ikke behøver, fordi det er saadant et godt Kjøbmandsskab, og saa bliver han snart nødt til at sælge, hvad han behøver, og han vil da finde, at det er et meget daarligt Kjøbmandsskab; han kan ikke sige Nei til sin Ven, der beder ham om at gaa i Borgen for sig; han giver store Middagsfjelskaber tager sig mange Fridage, fører et flot Bord ogsaa til Hverdagsbrug, lader sin Husfru gaa elegant klædt, ser aldrig efter sine Tjenestefolk, og saa bliver han ganske forbausset over at finde,

at Betalingsterminerne komme saa hurtigt, og at Kreditorerne gjo saa høit. Han har faaet sine Penge i Tanteledens Marker, og nu undrer han sig over, at han hjembringer Fattigdommens Høst.

Hvordan er det med din Bibel, kjære Læser?

"Moder gav mig forrige Aar en Bibel i Nytaarsgave," sagde en ung Pige selvtilfreds; "og Tante Lena gav Fætter Hans en paa samme Tid. Se paa dem nu og se, hvilken Forskjel!"

Hans's Bibel var slidt; Forghyldningen var tilbels borte, Bindet saa ikke længere nyt ud. Bogen maatte være brugt meget; her og der var der sat Marker ved Indlingsvers, ja paa et Par Sieder saa det endog ud til, at Læreren maatte have faldt paa Bogen.

Da jeg var færdig med at betragte Hans's Bibel, sagde Mina triumferende: "Nu, se paa min!"

Hun slog den op og viste mig, hvorledes den var just saa saa pen og ny, som den var kommen fra Boghandelen.

"Jeg har aldrig haft den ude af Stuffen mere end een Gang," sagde hun, "og det var for at vise en Veninde den."

"Mina," sagde jeg, "derfor din Fader var borte fra Hjemmet og sendte dig et Brev, hvori han sagde dig, hvordan du skulde være, og hvad du skulde gjøre, — vilde det være pent af dig aldrig at aabne Brevet og at lægge det ulæst hen i en Skuffe? Var det ikke bedre at tage det frem hver Dag og læse det over og over igjen og saa søge til enhver Tid at handle efter, hvad han siger?"

"Jo," sagde Mina rødmen, da hun forstod min Mening.

"Denne Bog er Guds Brev til dig, min kjære Pige. Ligesom Manden, der skulde sit Talent i en Klud, har du gjemt din dyrebare Bibel. Herefter, mit Barn, brug den, som Gud vil, du skal gjøre. "Søger i Herrens Bog og kræser!" "I Skrifterne finde vi det evige Liv, og de vidne om mig," siger Frelseren."

Børnefalsme.

(Indsendt.)

Tænk paa din Gud og Skabermænd
I Ungdoms skjønne Vaar,
Slip ikke hans trofaste Haand,
Hvor du i Verden gaar!

Han er mod Alle god og mild
Og spørger faderlig.
Giv ham dit Hjerte, og han vil
Dig gjøre lykkelig.

Om Fader og din Moder ær,
At Guds Betsignelse
Maa følge dig paa Jorden her;
Bed Gud, at det maa ske!

Guds Søn var og et lidet Barn,
Af Himlen kom han ned
At vedde os af Satans Garn
Og give os sin Frel.

Han kalder Alle til sig hen,
De Store med de Smaa,
Han er den allerbedste Ven,
Til ham vi ville gaa.

D. S. Keppe.

Imorgen.

Det prægtige Skib "Dovre" nærmede sig
efter mange Aars Rejse atter til Norges Kyst;
paa det velholdte Stib stod Mandskabet og
stirrede ud mod de mørke Klipper, som de
ikke havde seet paa saa lang Tid, og de ud-
brød glade:

"Imorgen skulle vi være hjemme."

Det var megen Glæde og megen For-
ventning.

Hvad vilde vel Morgendagen bringe?
Det vidste Ingen; thi hvilke Forandringer
kunde ikke være foregaaede i al denne Tid.
Men een Ting var man vis paa: "Imorgen
ere vi hjemme."

Men denne Morgendag kom ikke. Om
Natten gik Skibet under med Mand og Mus.

Og er det ikke saa med Mange af os!
Vi vente, at Morgendagen skal bringe os
dette eller hint; men Morgendagen kommer
ikke. Forandringen er indtræde saa hurtigt.

Derfor opstod ikke tå imorgen og stol ikke
paa, at Morgendagen kommer.

Gaade.

(Indsendt af G. D. G.)

Jeg har 4 Ven,
Men Bug? Nei, nei!
En Ryg saa pen,
Men Hoved ei.
Jeg bærer min Mand,
Men kan ikke gaa.
Hvad er det, man kan
Sige Saadant paa?

Opløsninger

til No. 3:

a) paa Gaaden:

Armod (Ar - Mod).

Rigtig opløst af D. A. W., Hickson, Dac.;
J. L. W., Martell, Wis.; D. B. L., High-
landville, Iowa; D. D. B., Norman, Dac.;
L. R. L., Milan, Minn.; N. N. D., Caton,
Wis.; A. D., Gayville, Dac.

b) paa frogede Spørgsmaal No. 1:

En Hemmelighed.

Rigtig opløst af L. B., Koscoe, Minn.

c) paa Do. No. 2:

Lyptræerne.

Rigtig opløst af L. B., Koscoe, Minn.;
J. G. J., County S., Minn.; M. S., Lake
Mills, Iowa; S. L., Oscar, Minn.; N. N.
D., Caton, Wis.; D. D. B., Norman, Dac.;
D. B. L., Highlandville, Iowa.

Krogede Spørgsmaal.

Min Fader har opbraget det, min Moder
har født det, og dog er det hverken min Bro-
der eller min Søster.

Børneblads

Premie for Forstudsbetaling.

Da i April Maaned saagodtsom Intet er
indbetalt paa Børneblad i Forstud, saa saa vi
finde os i ogsaa i Mai Maaned at sende
den lovebe Premie for Forstud til dem, der
betale for 1886: 1 indb. Aarg. af Børneblad
1881 eller 1883 eller 1884 for hver \$2.50, der
betales i Forstud. J. B. Fitch.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter

"Fædel. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.